

Herren ser dine Beje.

Romantisk Skildring efter det Franste

af

Carl Herman.

(Fortsat fra No. 14.)

"Hvem har givet hende al denne Stads?"

"Hendes Forlovede."

"Hvem er hendes Forlovede? Hun har aldrig ladet os vide Noget derom."

"Det er fordi det skal være hemmeligt."

"Al, en hemmelig Gæster, allsaa ... hør Pjertrot, hvis jeg gjorde Dig din Ret, saa ... istedetfor, som jeg paalagde Dig, at vaage over mit Barn, har Du billigt og at hun er bleven en fornem Herres Frille, en Volerke, og istedetfor at søge at bringe hende paa den rette Vej, bestræber Du hende i hendes Daarlighed, og vover at bebrejde en Fader, fordi han ikke skætter om at se sit Barn vanæret og ifærd med at bevidne hans Navn! Jeg har ingen Datter mere, og denne Kvinde skal ikke tilfælde min gamle Hustrus Dine. Vort, hør fra dette foragtelige Sted, og min Forbandede hviler tungt paa Eder!"

Hør Pjertrot kunde indvende Noget, og før Marie kunde forhindre det, var den Gamle ude af Døren og nebe ad Trap- perne.

"Lad ham kun gaa," udbrød Pjertrot, "han kommer nok tilbage. Hat Dig, Marie, Du ved jo, at Du ikke har Noget at bebrejde Dig og at Du altid har haft Gud for Dje, han vil ogsaa være med Dig om end hele den fortrykte Verden forsøger Dig. Giv Dig blot tilfreds, den Gamle vender tilbage om lidt, skal Du se, thi han er ikke rejst hundrede Mil over Bjergene for at vende tomhændet hjem. Stulde han imidlertid adigvel gøre det, forsjener han ikke at være din Fader, thi Du skal ingen slet eller dum Fader have. Lad mig nu se, at Du afslører dine Taarer, saa skal jeg give Dig Noget, Du længes efter."

"Jeg? Hvad er det, Pjertrot?"

"Et Brev."

"D, fra Andre ... ikke sandt."

"Gud, hvor Du kan glætte, Marie; jeg beundrer din Starpsindighed, og til Løn derfor, skal jeg ikke længer spænde Dig paa Pinebænken. Her er det."

Den distante Hvide Pjertrot bekræftede med et snart aabnet, efterat hun havde bedækket den med flere brændende Kys.

Den løb hun saaledes:

"Kære Marie!"

Jeg kommer idag for at tale med Dig om noget særdeles Vigtigt.

Din Andre."

Pjertrot, der havde leveret hende Brevet i det gode Ojemed, at saa hende til at glemme sin Sorg over Faderens Strengelse, fortrød det dog snart, thi istedetfor at skulle hvide han gydt Dje til Jiden.

"Min Gud, hvilken Tone," udbrød hun, "hvad er det hændet? Paa den Maade har han aldrig før skræmt mig til D, Pjertrot, jeg aner en Ulykke, o, min Gud!"

Det friske Saar i hendes Hjærte blev paany revet op, og hun gav sig atter til at udslette Bæklager og hengive sig til sin Smærte.

"Jeg troer ved Gud, at Marie græder, det er noget Nyt," udbrød en Stemme bagved hende.

Det var Chonchon, der hoppede ind i Salonen i et elegant Toilette, der stod i en grel Modsatning til hendes sædvanlige Paaklædning.

Marie vendte sig om og glemte for et Øjeblik sin Sorg ved at se Veninden i denne prælende Dragt.

"Jeg er kommet i Vejret," udbrød Chonchon, som Soar paa Benidens spørgende Mine, "jeg har erholdt Pladsen ved Danfen."

"Hvor Du kan være lykkelig."

Det skal jeg mene, hundrede Francs om Maanedes, frit Stot, og hvad der er det Bedste, Ingenting at bestille. Ved den store Opera er der saamange Damer ved Balletten, at den eneste Tjeneste de fleste kan gjøre, er at have deres Gage hos Theaterintendanten."

"Nu er Du vel rigtig glad?"

"Ja, men jeg følger ved mig selv, at jeg ikke holder det lange ud. Coulisfælsten kan jeg ikke lide, den er saa meget, siger man, og saa faare der tilbydes sig noget Andet siger jeg straks Farvel til Theatret."

"Noget Andet," udbrød Marie, "det vil vel falde vanskeligt."

"Ja, hvad, jeg har allerede Noget i Klifferten."

"Hvorledes?"

"Nej, virkelig."

"Jeg har faaet mig en Ekster."

"Det vil jeg, jeg har Haab om at faae en. Det er en af de andre Danserinder, der har givet mig Anvisning paa ham; det er en ren Croesus, siger man ... jo, jo, min Pige, Du skal se mig en Køn Morgen kjøre hjem til Savoyen i min egen Equipage. S, hvor jeg skal drille dem derhjemme. Apropos, med det Samme jeg taler om dem derhjemme, Du kan tænke Dig, da jeg gaaer herop møder jeg en gammel Hallunk af en Landsmand her nede i Porten og kan Du tænke Dig hvad han gjorde?"

"Nej," svarede Marie.

"Han spyttede ab mig og sagde: 'hils Marie, og sig hende, at jeg foragter og forbander hende'."

Marie, der nu mindedes om den hele forsmædelige Scene, hun nylig havde havt med Faderen, brast atter i Graad og faldt Chonchon om Halsen.

"Men hvad fejler Dig dog, lille Marie," udbrød Veninden.

"Kjendte Du ikke den Mand?" spurgte Marie kullende.

"Jeg syntes nok jeg skulde have set ham før, men —"

"Det var min Fader."

"Din Fader," udbrød Chonchon, og slog Hænderne sammen, "var det din Fader, han, den Hallunk, der spyttede ab mig. Gud i Himlen maå vide, hvor det kunde falde ham ind, dertil syntes jeg ikke han havde nogen Grund, thi naar man selv boer i et Glasus skal man ikke slaa med Sten mod Naboens Tag. Du er ikke et Haar bedre end jeg, og den Karl har ingen Ret til at spytte ab mig."

Chonchon talte sig mere og mere ivrig, og foer tilsidst som en Furie ud af Døren, som hun smækkede i efter sig med det Udraab:

"Hm, spyttede ab andre Folk, naar Eng egne Børn ikke er Andet end Briller selv ... hm, nu har jeg hørt det med."

Denne for Marie saa sorgelige Dag, skulde ikke ende uden nge Lidelser og uden at blive af afgjørende Betydning for hele hendes Liv.

Phillip havde i den sidste Tid vel stadig besøgt Marie, men med hængang var han bleven mere og mere alvorlig og indbesluttet. Det var sjælsynligt, at der tungede Noget paa hans Sind, og at han ikke havde Mod til at sige hende det. Hun frygtede ikke for hans Kjærlighed, thi den viste sig altid, trods hans Tungesindighed, at være ligesaa stærk nu som nogenstinde tidligere, og hun tilstod derfor Familienygheden Skjylden til hans mørke Sindsstemning og Indbesluttethed.

Hun skulde endelig erfare, hvad det var der tyngede paa paa hans Hjærte.

Som vi have set, lovede han at komme den samme Dag, der havde berøst hende en Fader og en Veninde, som Begge havde forladt hende med forsmædelig Haan paa Læberne. Hun skulde dog samme Lidelsens Bæger til Randen og ogsaa blive forladt af ham, den Æneste, hun nu havde tilbage at elske og blive elsket af.

Phillip var endnu mere mørk og ordnaap, da han nu indfandt sig hos hende, end nogenstinde før, hvad der gjorde Marie endmere ulykkelig, end hun alt var. Hun anede at Kronen skulde sættes paa hendes Ulykke.

Hun fortalte ham grædende om hendes Faders Forbandede og om Chonchons Haan, og hun bad ham om Raad og Trøst.

"Kære Marie," sagde han, "Du beider mig om Trøst, mig som selv tranger til Trøst i den højeste Grad. Al, Du ved ikke, hvad jeg lider."

"D, fortæl mig det, min elskede Andre, at jeg kan forsøge at trøste Dig, thi alle mine Sorger ere for Intet at regne imod den, naar Du lider. Tal, min elskede Ven, tal ..."

"Vil Du kunne høre paa mig med Ro og Fatning?"

"Min Gud, hvilken Tone ... er der istet Dig en Ulykke?"

"Min Moder er gaaet fra Forsanden af Sorg over mig, hører Du, Marie, af Sorg over min Ulyghed imod hendes Vilje, af Sorg over vor Kjærlighed. Den Skandale, der skete ved Soireen har først fyldt hende med en mørk og dyb Melankoli, og denne er senere gaaet over til Sindsforvirring og nu til fuldstændig Vanvid. Lægerne havde opgivet hende, hører Du, Marie, jeg er bleven min Moders Værd! hun som har elsket mig som ingen anden Moder formaaer, og som kun har villet mit Vel, om end hun har ladet sin Zæer for at opnaa dette føre sig vel vidt! Marie, kan Du forstaa, at jeg lider! Du, som selv er biddende og kjærlig, Du, som selv elsker din Moder med saamegen rørende Ænhed, og Du som regner Børnens Kjærlighed og Lybighed mod Forældrene for deres første Pligt, Du vil kunne fatte det! Hørgang jeg ser min ulykkelige Moder raser det i mit Indre, og tusinde Stemmer tilraabe mig, idet mit Hjærte sønderfalder: 'Du er Skjylden, Du være forbandet for heds!' D, Marie, jeg kan ikke udholde det længer. Vi maa stilles. Jeg elsker Dig endnu ligesaa oprigtigt og ømt som den første Gang, jeg lærte Dig at kende, men jeg kan ikke ægte Dig, da Du kun dered vilde være kjæbt ved min Moders Blod. Marie, kan Du tilgive mig ... Du maae, Marie, hører Du, vi ville ikke stilles som Uvenner ..."

Istedetfor, som han antog, at Marie skulde have givet sin Smerte Luft i Taarer og Bæklager, syntes hun at modtage den første i Efterretning med en vis Ligegyldighed, ja, hun udsatte ikke engang saameget som et Sut.

"Du siger Intet," udbrød Phillip, "hvem denne Taus- heds forekom noget uhyggelig, er Du vred paa mig? Tro mig, jeg elsker Dig lige saa højt og inderligt idag som den første Gang, jeg saa Dig."

"Jeg ved det, min Ven," svarede Marie med en ejendommeligt hul Stemme og ejendommeligt rullende Djne, "jeg ved det, Du elsker mig ... Du forlader mig, men kommer tilbage ... Jeg ser Dig atter ... Du bringer din Moders Betsignelse med Dig."

"Marie ... hvad fejler Dig? D, tal ..."

"Jeg taler jo, min elskede Andre ... Hvor her er rart paa dette simple Zagammer. Her lærte jeg Dig at kjende, Andre ... her sagde Du, at Du elskede mig ... kom Andre, sat Dig ved min Side og lad os lase sammen ... at jeg kan være rigtig fern, naar jeg atter ser min Moder ... Min Moder! ... o, min Moder! ..."

Det var sjælsynligt, at Hjøbsbudskabet, Phillip havde bragt hende, havde omtaaget hendes Forstand, saa hun ikke mere var sig selv bevidst. Hendes skjønne Ansigt antog et uhyggeligt, fordrejet Udseende, og hendes ellers saa blide og melodiske Stemme blev has og skrigende.

"Ogsaa hun!" udbrød Phillip, der nylig havde set sin Moder i en aldeles lignende Tilstand, "min Gud ... jeg har ogsaa dræbt hende ... Luft ... jeg tvales ..."

Han greb sin Hat og vilde lide ud, men standsedes i Døren af Pjertrot, der var løftet hid ved Marias Skrig.

"Hvad er der hændet?" udbrød han.

"Stand mig ikke," svarede Phillip, "lad mig komme bort ..."

"Jeg ser Dig, Moder," udbrød nu Marie, "Du smiler til mig ... Du kalder mig dit elskede Barn ... men hvem er den Mand, der kommer ... det er min Fader ... Hans truende Ulykke forskole mig ... Naade, Naade, Fader ... jeg er uhyggelig."

"... i Himlen, hvad er dette?" raabte Pjertrot.

"Hun er vanvittig," svarede Phillip, og sank ned mod Bæstet.

"Bannvittig ... nej ... nej ... det kan ikke være sandt ... Marie ... o, Marie ... kjender Du mig ikke?"

"Stulde jeg ikke kende min Barnomsdøren ... Pjertrot ... som har taget sig af mig ... som har opfyldt min Moders Bøn ... o, min Moder ... hør, nu synger hun sin egen Vise ... Tys, ... hør ..."

Er Verden end Dig ond og haard, Vil Alt, man fra Dig tage, Du veed, at hoorban end det gaaer Din Gud Du har tilbage.

Er Verden end Dig mørk og trist, Saaer Du kun Sorg og Tve, Saa haab og stol derpaa forvist, At Herren ser dine Beje!"

"Marie, kom til Dig selv ... Det er Dem, Hr. Phillip," udbrød nu Pjertrot i Fortovlelsens Raset, "det er Dem, der har dræbt hende ... Hør De ..."

"Jeg ved det, Pjertrot ... Ogsaa jeg vil døe."

Marie var sunket hen i en døbligende Slaar, hendes Djne stode halvtbrudne aabne og hendes Haar faldt vildd ned ab hendes Nakke. Vaade Pjertrot og Phillip knælede ved hendes Side og kaldte hende tillive ved de smæstede og kjærligste Navne.

Hun var dog ikke død. Hun aabnede igjen Djnene og saa Phillip for sine Fjod- ber.

"Er Du ikke rejst endnu, Andre ..."

"Nej, nej, Marie, jeg forlader Dig ikke."

"Jo, rej, rej, ... hør, din Moder kalder ... hun vil tilgive mig ... ogsaa min Moder kalder ... Hun vil tilgive mig ... Vort, bort ..."

Den Ulykkelige fik atter et Anfald af Vanvidet.

"Har De sagt, de vil forlade hende, Hr. Phillip?" udbrød nu Pjertrot med lynnede Djne.

"Ja ... men nu gjør jeg det ikke ..."

"Dg hvorfor vilde De forlade hende?"

"Det var min Moders Vilje ..."

"Er Deres Moders Vilje mere gjælbende end Deres Pligt?"

"Al, jeg veed det, Pjertrot, tal ikke saaledes ..."

"Jo, saaledes skal der tales til den, der sejgt svigter sit Ord, der lumpent forlader en Pige, som trofast har elsket ham og hvis Hjer har rovet for Menneskenes, om end ikke for Guds Djne. Jeg veed, at De har handlet braut imod hende, at De har lært og vejledet hende, at De har søgt at gjøre hende til et nyritigt og godt Menneeste, men jeg ved ogsaa, at Deres Vre og Pligt byder Dem at gjøre mere, end at have lært hende at lase og skrive. Hr. Phillip, forlad hende ikke, vis Dem som en Mand, thi hult, at 'Herren ser dine Beje' og at han grum vil hæone den Ulykkelige, hvis De nu svigter hende i Nødens Time."

"Jeg skal ikke forlade hende, Pjertrot, troe mig ... hendes Liv skal blive mit Liv, og hendes Død min Død. Med disse Ord ilede han ud af Bæstet.

Pjertrot søgte atter at bringe Marie tilbage til Livet og Fornuften, det første lykkes ham, det Sidste ikke. Hendes Forstand var rystet i sine Grundpiller, og der var intet Haab om, at hun nogenstinde kunde blive helbredet.

Al denne Mening var ogsaa Lægen, som Pjertrot lod kalde. Han troede, at hun et eneste Middele maakte kunde hjælpe, nemlig det, at hun drog hjem til sine Forældre, som kunde pleje hende med Omhu og Kjærlighed. Han traadaede ligesaa bestemt, at hun blev i disse fremmede Omgivelser, som at fende hende til et Hospital.

Hvor tungt et Skridt det end var for Pjertrot, og hvor- megen Duervejelse det end kostede ham, at bringe Marie hjem til hendes Forældre i denne skrædelige Forfatning, maatte han beslutte sig dertil, da Lægen jo havde sagt, at af dette Skridt ahang maakte hendes Frelse.

Han vovede dog ikke aldeles at handle paa egen Haand, men vilde først spørge hendes Ekster tilraade, da denne maaste kunde finde paa en Udvej, der var mindre ydmygende end den, Lægen havde givet ham Anvisning paa.

Han gif derfor hen til Hotellet, hvor han plejede at træffe Phillip, naar han havde noget Bud at bringe denne fra Marie.

"Hvem skal Du til?" spurgte Portneren beynnderligt not, da han ellers lod Pjertrot passere uden at sige et Ord.

"Til den unge Hr. Phillip."

"Han er ikke til at træffe."

"Saa vil jeg vente til han kommer."

"Det vil falde lidt i det Kjødelige, da han, saavidt jeg ved, bliver borte mindst i et Par Aar."

"Borte? Et Par Aar?"

"Ja, som jeg siger, jeg troer at tale tydeligt nok."

"Er han da rejst?"

"Hør, min Ven, dit Hoved maa enten være sikantet eller forstyrret. Hvorledes kan man sige at Nøgen bliver borte i et Par Aar, naar han ikke er rejst?"

"Det er ligemeget ... jeg maa alligevel op."

"Til hvem?"

"Til ... til hans Moder eller Dntel, ligemeget hvem."

"Det gjør mig virkelig ondt, at Hr. Phillip ikke har ventet paa Dig, min Ven; hun er nylig rejst til Savoyen. Havde Du meldt din Ankomst?"

"Spot ikke en Ulykkelig; svar mig oprigtigt og alvor- ligt, kan jeg ikke træffe Nøgen her?"

"Nej, som jeg siger. Vaade Marquisen og hendes Søn samt hendes Naades Broder, ere nu rejste til Savoyen, og hvad den unge Herre angaar, har jeg hørt, at han derfra rejster til Amerika eller Italien, hvor det nu var."

"Min Gud, saa er alt Haab ude for mig, o, min Gud."

"Det gjør mig sgu ondt for Gyren," sagde Portneren, da han saa Pjertrot ile forsvovlet bort, "men jeg kan jo ikke hjælpe ham ... det kan du gjøre godt at saa en Pris Tobak og en lille Smaas oventaa den Forstærkelse."

Med disse Ord forsvandt han i sit Afskutte.

Elvte Kapitel.

Paa Vandring.

Udenfor et stort Gæstgiveri paa Grandfen af Savoyen holdt en Rejsecoagn, som trods det tykke Støv, der bebadt den som Følge af en lang Tids uafbrudt Kjørsel, røbede, at tilhøre et meget fornemt Herkabs.

Kudstjen og Tjeneren havde taget Plads paa en lille Bænk udenfor Huset, hvor de nød deres Aftensmad, mellem de vekslede deres Tanker og Anskuelser.

"Nu er hun rent bindegul," sagde Tjeneren; "Du kan tænke Dig, da jeg før skulde hjælpe hende ud af Bogens, kneb hun mig Pinebød saaledes i Armen, at jeg knapt kan røre den."

"Ja, og hvad siger Du saa til den Kjørsel vi maatte stille op? Folk maa jo troe, at vi enten ere aldeles gale eller ogsaa have sijalet baade Hæste og Vogn."

"Ja, det er da ikke saa langt fra, at vi ere aldeles gale, thi Bruen har en Strue løb, Sønnen er halvtodset og Væ- deren desperat nu som altid. Det er en ganske gemtylig Situation. Folket skulde tjene den og ikke jeg, hvis det ikke var for de gode Drillepenges Skyld."

"Drillepenge, ja, se det kan Du tale om, men hvad har jeg?"

"Du har Foderet, min Ven ... jeg kan ogsaa staa og lægge sammen ..."

"Foderet ... hm ... Tys, hvad er det for en Musif, man hører?"

"Musif? Kaldet Du det for Musif, det er jo en sand Rattekoncert."

"Na, det lyder da meget kjønt."

"Man kan høre, Du ikke kommer til Soireer, hvor man hører klassif Kammermusif."

"Nej, jeg har aldrig hørt Musif i et Sovekammer."

"Jeg hører dig, ja!"

"Det kommer Manden, som gjør Musif. Men hvad Pokker er det, han gaaer baglands?"

"Det er maake en Reklager."

"Reklager? Det er jo en Savoyard ... Se, der kommer en ung Pige bag efter ham ... hvad mon det dog kan være."

"Al, det er da et skrædeligt Virumfarsum, han laver paa den Mandolin. Mjao, Mjao!"

"Na, Du skal altid gjøre Rar ... kan Du ikke høre, at det er en Salmemelodi?"

"Kjender jeg Salmef? Jeg har saamæn ikke været i Kirken siden min Konfirmation."

"Moder Marie tilgive Dig din Synnd!" bad Kusken fromt.

De to Personer, hvorom Talen drejede sig, kom naar mere og nærmere.

Det var en ung Savoyard og en ung Pige, som passede rede Landevejen paa den noget beynnderlige Maade, at han gif baglands foran og spillede paa sin Mandolin, til hvis Lægen Pigen opmærksomt lyttede, og som syntes at have magt- neiif Indflydelse paa hende, thi naar Knøsen af Træet ind enkelt Gang holdt inde med sit Spil, standsede hun øjeblikkelig og var ikke til at fermaa til at gaa videre, før han atter fortsatte.

Som Kusken havde sagt, var det en Salme, Savoyard den hele Tiden spillede, en monoton Melodi, der blev be- belt ensformig ved at foredrages paa dette Instrument.

De nærmede sig Huset, udenfor hvilket Kusken og Tjeneren havde taget Plads.

"Det er en meget kjøn Pige," sagde den Sidste, der var en lidenstabelig Tilbeder af det smukke Kjør. "Stude at hun ser saa melankolif ud."

"Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Menneesteet gaaer saadan baglands og spiller."

"Det er formodentlig hendes Kjæreste. Han kan vel ikke lase hende sig fra Skuet af hendes Udygheder."

"Men ... jeg synes, jeg skal kjende det Par ... ja, lad mig se ... jo vist kjender jeg dem ... men hvorfor?"

"Nu, da Du siger det, synes jeg ogsaa at skulde kjende dem."

"Nu har jeg det! Det er jo hende, der dansede paa Boulevarden dengang, og som vor unge Herre var forelsket i."

"Ja, ja, Du har minnsat Ret. Men kan Du forstaa, hvorfor de gaaer saaledes?"

"Der er de jo, saa kunde vi tale med dem."

De to Vandrende naaede nu endelig Bærtshuset.

Savoyarden standsede og tværede Svæben af sin Bænk, idet han vendte sig om, som for at se, hvor langt der endnu var at gaae.

"Er I ikke træt," spurgte Kusken biddagende.

"Jo," svarede Knøsen, "men vi ville ikke hoile, før vi ere hjemme."

"I Savoyen?"

"Ja."

"I ere nu lige paa Grandfen. Hvorlangt skulle I?"

"Til Marquisen af Sivy's Gobs, hvis I need hør det ligger."

"Stulde vi ikke vide hvor vor naabige Herkabs Gode er?"

"Hvorledes? Tjener I Marquisen?"

"Ja, til Tjeneste."

"Hvor er hun? Svar mig, hvor er hun? Dg hvor er den unge Herre? Hør I, svar mig."

"Hvor I pludselig saar Hørdværl. Saa toldt Vand i Blødet, der naabige Herkabs er ikke saadan at faa i Tale."

"Ike saa ivrig, gode Ven," svarede Tjeneren. "I kan ikke saa Lov til at komme ind og dermed Punktum."

"For hvem?"

"Det naabige Herkabs har befalet mig at sørge for, at Ingen forstyrret det."

"Det er ligemeget ... Jeg vil ind."

Pjertrot vilde nu med Magt trænge sig ind i Huset, hvile- tet var imidlertid og Kusken søgte at forhindre. Pjertrot var aldeles berøst og havde allerede faldet i Tale. Pjertrot vilde nu med Magt trænge sig ind i Huset, hvile- det var imidlertid og Kusken søgte at forhindre. Pjertrot var aldeles berøst og havde allerede faldet i Tale. Pjertrot vilde nu med Magt trænge sig ind i Huset, hvile- det var imidlertid og Kusken søgte at forhindre. Pjertrot var aldeles berøst og havde allerede faldet i Tale.

(Fortsættes.)